

Mavi Kitap

Timothée de Fombelle 1973'te Paris'te doğdu. Mimar olan babasının Afrika'ya yaptığı yolculuklarda ona sık sık eşlik etti. Yazlarını Fransa'nın kırsal kesiminde geçiren ailenin beş çocuğu ağaç evler yapıyor, nehirde oynuyor ve ormanda dolaşıyordu. Akşamları anne babaları için oyunlar sergiliyor ve kütüphanedeki kitapları bir solukta okuyorlardı. Çocukluğu, yazarak yeniden keşfettiği kayıp bir cennet olarak niteleyen yazar, Paris'te ve Vietnam'da edebiyat öğretmenliği yaptı. Ardından yaşamını tiyatroya adadı; onlarca oyun yazdı, dekor hazırladı ve oyun yönetti. On sekiz yaşında kaleme aldığı "Le Phare" adlı oyunu önce Fransa'da, daha sonra çevrilerek Rusya, Litvanya, Polonya ve Kanada'da sahnelendi. "Je danse toujours" başlıklı metni (Actes Sud) 2002'de Avignon Festivali'nin açılışında okundu.

Émilie Angebault çocukluğundan beri etrafında hep kitaplar ve renkli kalemler olmuştur. Strasbourg'da dekoratif sanatlar üzerine öğrenim gördükten sonra kariyerine illüstrasyon alanında devam etti. Albin Michel, Lito, le Buveur d'Encre ve Hachette gibi pek çok yayınevi için kitaplar resimledi.

Hazel Bilgen (İstanbul, 1988) Saint Benoît Fransız Lisesi'nin ardından Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne'da Ekonomik ve Sosyal Yönetim bölümüne devam etti. Le Cordon Bleu Paris Mutfak Sanatları Okulu'nda Fransız mutfağı üzerine öğrenim gördü ve İstanbul Üniversitesi Fransızca Mütercim-Tercümanlık bölümünden mezun oldu. Editörlük, çevirmenlik ve çiftçilik yapıyor, çocuklar için yazıyor.

Timothée de Fombelle

Mavi Kitap

Resimleyen: Émilie Angebault

Çeviren: Hazel Bilgen

YAPI KREDİ YAYINLARI

Bu masmavi bir kitap, neredeyse kare şeklinde,
bir krepten daha kalın ama bir dilim kekten daha ince.

Rafael annesinin omzunun üzerinden kitaba bakıyor.

Annesinin saçlarının mis gibi kokusunu duyuyor.

Onun kitabı açacağı anı, her şeyin başlayacağı zamanı bekliyor.

“Yine bu hikâyeyi dinlemek istediğine emin misin?”

diye soruyor annesi.

“Evet.”

Annesi her akşam aynı soruyu soruyor,

Rafael de her akşam aynı yanıtı veriyor.

Hemen yanı başlarındaki ahşap kutuda

başka kitaplar da var tabii.

Ama o hep bu hikâyeyi istiyor.

Başkasını hiç istemiyor.

Böylelikle annesi yavaşça kitabın kapağını kaldırıyor.

Kitabın kapağı odaya açılan mavi bir kapı adeta.

Hikâye şu sözcüklerle başlıyor: “Bu masmavi bir kitap, neredeyse kare şeklinde, bir krepten daha kalın ama bir dilim kekten daha ince.”

Kitap her akşam annesinden aynı hikâyeyi okumasını isteyen bir çocuğu anlatıyor.

Rafael resimde kendini tanıyor. Annesini de tanıyor.
Annesinin söylediği her sözcükte, içinden şiir okuyormuşçasına
dudaklarını azıcık oynatıyor. Bütün cümleleri ezbere biliyor.
Çevrilen sayfanın rüzgârının ne zaman eseceğini bile biliyor.

